

ÉRETTSÉGI VIZSGA • 2015. május 20.

FILOZÓFIA
KÖZÉPSZINTŰ
ÍRÁSBELI VIZSGA

2015. május 20. 14:00

Az írásbeli vizsga időtartama: 180 perc

Pótlapok száma	
Tisztázati	
Piszkozati	

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

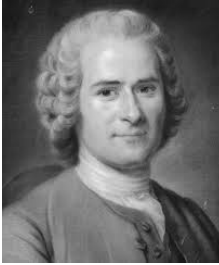

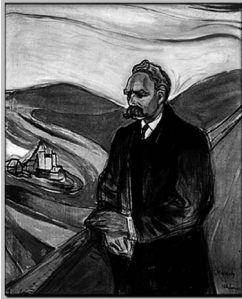

Fontos tudnivalók

- A feladatokat figyelmesen olvassa el és pontosan értelmezze!
A kifejtés során a témától ne térjen el!
- A feladatok megoldási sorrendje tetszőleges.
- A feladatok megoldásához kizárólag a feladatlapon megadott szövegek használhatók.
- Esetleges javításaihoz (kifestő, korrektor helyett) áthúzást alkalmazzon!
Csak az egyértelmű javítás fogadható el.

A rész (30 pont)

1. Melyik korszak filozófusát ábrázolják a következő képek?

Írja be a táblázat megfelelő helyére a képek betűjelét! (feladatonként 1-1 pont)

A	B	C	D	E
				
Descartes	Rousseau	Platón	Nietzsche	Aquinói Szent Tamás

Korszakok	A kép betűjele
1) Ókori filozófia	
2) Középkori filozófia	
3) 16–17. századi filozófia	
4) 18. századi filozófia	
5) 19. századi filozófia	

5 pont	
--------	--

2. Kapcsolja össze a következő fogalmakat és meghatározásokat! A fogalmak mellé írja be a táblázatba a meghatározások betűjelét! (feladatonként 1–1 pont)

Fogalmak	A meghatározás betűjele
1) a posteriori	
2) szubsztancia	
3) dualizmus	
4) apatheia	
5) racionalizmus	

- a) szenvedélymentesség, érzelemmentesség
- b) filozófiai álláspont, mely szerint a világot két alapelv uralja és hatja át
- c) tapasztalat utáni, a tapasztalatból származó
- d) filozófiai álláspont, amely az észtek tekinti az ismeretek legfőbb forrásának
- e) önálló léttel bíró létező, a dolgok legvégső lényege, önmagának az oka

5 pont	
--------	--

3. Döntse el, hogy az alábbi állítások igazak vagy hamisak! Írjon X jelet a táblázat megfelelő oszlopába! (állításonként 1–1 pont)

A) *Mi a filozófia?* kérdéséhez kapcsolódó állítások:

Állítások	Igaz	Hamis
1) A filozófia szó görög eredetű, a bátorság szeretetét jelenti.		
2) A hellenizmus korában kizárólag természetfilozófiával foglalkoztak.		
3) Descartes szerint igazuk van a szkeptikusoknak, minden kétségbe vonható, nem juthatunk el egyetlen igaz tételhez sem.		
4) Kant szerint a filozófia a következő kérdésekre vezethető vissza: Mit lehet tudnom? Mit kell tennem? Mit szabad remélnem? Mi az ember?		
5) A filozófiának nem lehetséges olyan egységes definícióját megfogalmazni, amely egész történetére, az összes ágára és irányzatára érvényes volna.		

B) A lét kérdésére vonatkozó állítások:

Állítások	Igaz	Hamis
6) Az ókori gondolkodók mindegyike több mozgó arkhéból származtatta a világmindenséget.		
7) Platón amellet érvel, hogy a valódi létező folytonosan változik.		
8) Arisztotelész <i>Metafizika</i> c. művében a szubsztancia létezését, keletkezésének okait vizsgálja.		
9) Descartes szerint a lélek olyan szubsztancia, amelytől elválaszthatatlan a kiterjedés.		
10) Heidegger veti fel újra a lét jelentésére és értelmére irányuló kérdést.		

10 pont	
---------	--

4. Kinek az etikai felfogását mutatják be a következő értelmezések? Annak a filozófusnak a nevét írja be az idézett szövegrészek alatti kipontozott helyre, akihez az értelmezés kapcsolódik! (feladatonként 1–1 pont)

a) Az erkölcsi cselekvőt, mint önmagának törvényt adó, szabad lényt gondolja el, aki a jó és rossz között nem külső minták alapján tesz különbséget. A kategorikus imperatívusz azt a terhet rója a cselekvőre, hogy minden pillanatban úgy cselekedjen, mintha egy univerzális törvényalkotó róla venné a példát az erkölcsi törvény kidolgozásához.

.....

b) A beszélgetve tanító filozófus érvelése szerint az erényes viselkedés a tudás egyik formája, ennél fogva tanulás útján elsajátítható. Ebből az a következtetés adódik, hogy „senki nem tesz rosszat készakarva”. A hitványság eszerint nem egyéb, mint tudatlanság a jó és rossz kérdésében.

.....

c) Az erkölcsi erényt olyan lelki alkatnak tekinti, amely középpütt áll két szélsőséges érzelem között. Ez a közép azonban mindig „hozzánk viszonyított közép”, amely minden emberben más és más.

.....

d) Etikájának központi része a gyönyörre vonatkozó tanítás. Meghatározása szerint a boldog élet a test egészségében, azaz a fájdalomtól való mentességében és a lélek zavartalanságában áll.

.....

e) Tanítása szerint a megismerő lélekrész erénye a bölcsesség, az indulati részé a bátorság, a vágyakozó lélekrészé a mértékletesség. Ha a lélek mindhárom része megfelelően működik, akkor érvényesül a lélek egészében a negyedik erény, az igazságosság.

.....

5 pont	
--------	--

5. A feladat a *Válasz a kérdésre: Mi a felvilágosodás?* című tanulmányhoz kapcsolódik. Válassza ki az idézetek közül azokat, amelyek Kant írásából származnak, és írja be azok betűjelét a kipontozott helyekre! (feladatonként 1–1 pont)

.....

A) Az alkotmányok korcs alakjai pedig: a királyságé a türannisz (zsarnokság), az arisztokráciáé az oligarchia és a politeiáé a demokrácia. A türannisz olyan monarchia, mely csak az egyeduralkodó érdekéért van, míg az oligarchia a vagyonosok, a demokrácia pedig a vagyontalanok érdekéért: a közösség érdekéhez egyikük sem igazodik.

-
- B) A felvilágosodás az ember kilábalása maga okozta kiskorúságából. Kiskorúság az arra való képtelenség, hogy valaki mások vezetése nélkül gondolkodjék.
- C) Demokrácia tehát, úgy vélem, olyankor keletkezik, ha a szegények – magukhoz ragadva a győzelmet – ellenfeleiket részben megölik, részben száműzik, a többiek pedig az alkotmányos jogokban és a vezető állásokban az egyenlőség alapján részesülnek, s ha az állam vezető állásainak betöltése általában sorsolás útján történik.
- D) Megtalálni a társulásnak azt a formáját, amely a köz egész erejével védi és oltalmazza minden tagjának személyét és vagyonát, s amelyben, bár az egyén egyesül a többiekkel, változatlanul csak önmagának engedelmessé válik, és éppolyan szabad marad, mint amilyen azelőtt volt. Ez az az alapvető kérdés, amelyre a társadalmi szerződés megoldást ad.
- E) Sapere aude! Merj a magad értelmére támaszkodni! – ez tehát a felvilágosodás jelmondata.
- F) A társadalmi szerződéssel az ember elveszíti természetes szabadságát és azt a korlátlan jogát, hogy mindent a magáévá tegyen, amit csábítónak talál, és amit meg tud szerezni, cserébe elnyeri a polgári szabadságot, és jogot szerez minden fölött, amit birtokol.
- G) Restség és gyávaság okozza, hogy az emberiség oly nagy része, habár a természet már rég felszabadította az idegen vezetés alól, szívesen kiskorú marad egész életében, s azt is, hogy másoknak oly könnyű ezek gyámjává feltolni magukat.
- H) A természeti állapotból a polgári állapotba tett átmenet alaposan megváltoztatja az embert, mert az igazságosságot teszi az ösztön helyébe, s a cselekedeteknek morális tartalmat ad, aminek korábban híján voltak.
- I) Ám, hogy egy közösség váljék felvilágosodottá a maga erejéből, az sokkal inkább lehetséges, sőt, ha szabadságot engednek neki, majdnem elmaradhatatlan.
- K) E felvilágosodáshoz azonban semmi egyéb nem kell, csak szabadság, annak is a legártalmatlanabb fajtája: nevezetesen az ész minden kérdésben való nyilvános használatának szabadsága.

5 pont	
--------	--

B rész (70 pont)**Szövegértelmezés, reflektálás**

(feladatonként 35 pont, **két feladat** megoldását várjuk)

Fejtsen ki a három esszékérdés közül **kettőt** a megadott szövegrészek felhasználásával!

Reflektáljon (írjon önálló véleményt) a szövegben megjelenő filozófia problémákra!

Az esszé terjedelme ne haladja meg a másfél-két oldalt!

1. Értelmezze Platón *Barlanghasonlata* alapján a valóság megismerésének a fokozatait!

(Megadott műrészlet: Platón: *Állam*)

2. Szent Ágoston érvelése szerint miért nem eredhet Istentől a világban tapasztalható rossz?

(Megadott szövegrészlet: Szent Ágoston: *Az Isten városáról*)

3. Hogyan jelenik meg Nietzsche „minden eddigi érték átértékelésének” a gondolata *A három átváltozásról* című szövegrészlet metaforáiban (a teve, az oroszlán, a sárkány, a gyermek)?

(Megadott műrészlet: Nietzsche: *Így szólott Zarathustra*)

(A szövegrészek a 9–15. oldalon találhatóak.)

1. szövegrészlet**Platón: *Állam***

Barlanghasonlat

SZÓKRATÉSZ Hasonlítsd mármost természetünket – abból a szempontból, hogy részesült-e nevelésben vagy sem – a következő helyzethez. Képzeld el, hogy az emberek egy barlangszerű föld alatti lakóhelyen – melynek a világosság felé nyíló, s a barlang egész szélességében elhúzódó bejárata van – gyermekkoruktól fogva lábukon és nyakukon meg vannak kötözve, úgyhogy egy helyben kell maradniuk, s csak előrenézhetnek, fejüket a kötelek miatt nem forgathatják; hátuk mögött felülről és messziről egy tűz fénye világít, a tűz és a lekötözött emberek között pedig fent egy út húzódik, melynek mentén alacsony fal van építve, mint ahogy a bábjátékosok előtt a közönség felé emelvény szokott állni, amely fölött a bábjaikat mutogatják.

GLAUKÓN Értem.

SZÓKRATÉSZ Aztán képzeld el, hogy az alacsony fal mellett mindenféle tárgyakat, emberszobrokat, kőből és fából való s másféle készítményű állatalakokat hordoznak fel s alá, melyek az alacsony fal felett kilátszanak; s – mint ahogy természetes is – a tárgyakat hordozó emberek egy része beszélget, más része hallgat.

GLAUKÓN Különös egy kép, s különösek a rabok is.

SZÓKRATÉSZ Éppen olyanok, mint mi. Mert először is, hiszed-e, hogy ezek az emberek önmagukból és egymásból valaha is mást láttak, mint azokat az árnyékokat, amelyeket a tűz a barlangnak velük szembe eső falára vetített?

GLAUKÓN Hogy is láthattak volna, mikor a fejüket egész életükön át mozdulatlanul kénytelenek tartani?

SZÓKRATÉSZ S mit látnak vajon a fel s alá hordozott tárgyakból? Nem ugyanezt?

GLAUKÓN Dehogynem.

SZÓKRATÉSZ S ha beszélni tudnának egymással, nem gondolod-e, hogy azt tartanák valóságnak, amit látnak?

GLAUKÓN Feltétlenül.

SZÓKRATÉSZ Hát még ha a börtön szembeeső fala visszhangot is adna! Ha a fel s alá járó emberek valamelyike megszólalna, gondolhatnának-e másra, mint hogy az előttük elhaladó árnyék beszél?

GLAUKÓN Zeuszra, nem.

SZÓKRATÉSZ S egyáltalában, ezek az emberek aligha gondolhatnák azt, hogy más az igazság, mint ama mesterséges dolgoknak az árnyéka.

GLAUKÓN Minden bizonnyal.

SZÓKRATÉSZ Képzeld el most, milyen volna a bilincsekből való felszabadulásuk, s az értelmetlenségből való meggyógyulásuk! Ugye, természetyszerűleg valahogy így történne a dolog: ha valamelyiküket feloldanák, s kényszerítenék, hogy hirtelen álljon fel, forgassa körül a nyakát, járjon, és nézzen fel a tűz felé; s ha mind e mozdulatok közben fájdalmat érezne, s a ragyogó fény miatt nem volna képes ránézni azokra a tárgyakra, amelyeknek az árnyékát azelőtt látta: mit gondolsz, mit felelne az ilyen ember, ha valaki azt mondaná neki, hogy előbb csak üres semmiségeket látott, most azonban, mivel a létezőhöz közelebb van, s a nagyobb mértékben létező dolgok felé van fordulva, sokkal helyesebben lát; s ha az úton elhaladó tárgyakra mutatva rákényszerítené, hogy feleljen a kérdésére: mi az? Nem gondolod-e, hogy zavarban lenne, és azt hinné, hogy az előbb látott dolgok sokkal igazabbak voltak, mint amelyeket most mutatnak neki?

GLAUKÓN Úgy van.

SZÓKRATÉSZ Ha tehát arra kényszerítené, hogy magába a fénybe tekintsen, nemde fájna a szeme, és elfordulna, és azokhoz a dolgokhoz menekülne, melyeknek a nézésére képes, és a most mutatott tárgyaknál valójában világosabbnak tartaná őket?

GLAUKÓN Így van.

SZÓKRATÉSZ Ha aztán innen valaki erőszakkal továbbvonszolná felfelé a göröngyös és meredek úton, s nem engedné el, amíg csak ki nem húzná a napfényre: vajon nem szenvedne-e emiatt, s nem méltatlankodna-e hurcoltatása közben? S mikor a napfényre érne, vajon tudna-e a fénytől elárasztott szemével valamit is látni abból, amit most, mint igazi világot mutatnak be neki?

GLAUKÓN Aligha; legalábbis azonnal nem.

SZÓKRATÉSZ Azt hiszem, előbb meg kellene itt szoknia, ha a fenti dolgokat látni akarná. Először is, legkönnyebben az árnyékképeket tudná nézni, aztán az embereknek s minden másnak a vízben tükröződő képét, s csak utoljára magukat a dolgokat; s továbbhaladva, az égitesteket és az égboltozatot is sokkal könnyebben tudná éjjel szemlélni, ha a csillagok és a hold fényére tekintene fel, mintha nappal nézné a napot és a napfényt.

GLAUKÓN Így van.

SZÓKRATÉSZ S Végül aztán a napot is – de nem a víz tükrében, s nem valami más helyen lévő hasonmását, hanem őt magát, a maga valóságában, s a maga helyén – meg tudná pillantani, s eredeti minőségében megszemlélni.

GLAUKÓN Minden bizonnyal.

SZÓKRATÉSZ S akkor aztán arra a következtetésre jutna felőle, hogy a nap hozza létre az évszakokat és az éveket, ő intéz mindent a látható térben, s mindannak, amit láttak, valamiképp ő az oka.

GLAUKÓN Egészen bizonyos, hogy az előbbieket után ide kell jutnia.

SZÓKRATÉSZ S ha visszaemlékezik korábbi lakóhelyére, ottani bölcsességére és ottani rabtársaira, nem gondolod-e, hogy e változás miatt boldognak fogja tartani magát, amazokat pedig szerencsétlennek?

GLAUKÓN De igen.

SZÓKRATÉSZ S gondold meg ezt is. Ha ez az ember megint lemenne ugyanarra a helyre, s ott leülne, nem lenne-e a szeme tele sötéttséggel, így hirtelen a napfényről jövet?

GLAUKÓN De bizony.

SZÓKRATÉSZ S ha megint csak azoknak az árnyékképeknek a megfejtésében kellene neki vetélkednie amaz örök rabokkal, miközben homályosan látna mindaddig, míg csak a szeme újból nem alkalmazkodna – márpedig az az idő, amíg hozzászokna, aligha lenne rövid –, nem lenne-e nevetség tárgya, s nem mondanák-e róla, hogy felmenetele volt az oka annak, hogy megromlott szemmel jött vissza, tehát nem érdemes még csak megpróbálni sem a felmenetelt? S ha valaki aztán megpróbálná a többieket feloldozni s felvezetni, s ezt valamiképpen kézre keríthetnék és megölhetnék, nem ölnék-e meg?

2. szövegrészlet

Szent Ágoston: Az Isten városáról

A fentieket azért mondtam, nehogy amikor az Istentől elpártolt angyalokról beszélünk, valaki azt gondolja, hogy természetüknek nem is az Isten a forrása, hanem valamely más őselvire megy vissza. E tévtanítás istentelenségétől annál könnyebben és egyszerűbben lehet megszabadulni, minél világosabban megérti, mit jelentenek ezek a szavak, melyeket Isten az angyal szájával mondott, amikor Mózeset elküldte Izrael fiaihoz: „Vagyok, aki vagyok”. Minthogy ugyanis Isten e legfőbb lényeg, más szóval tökéletes módon létezik, s ennél fogva változhatatlan. Ő adott létet mindannak, amit a semmiből teremtett, de nem tökéletes létet, amiképpen ő létezik, hanem ennek többet, annak kevesebbet, s ez alapján állította rendbe az egyes létezőket, lényegiségük, azaz esszenciájuk fokozata szerint. (...)

Ezért annak a természetnek, mely tökéletesen létezik, melynek teremtő tevékenysége révén létezik mindaz, ami létezik, semmilyen természet nem lehet az ellentéte, azon kívül, ami nem létezik. Istennek tehát, aki a legfőbb létező, és valamennyiféle létező alkotója, nincs ellentéte a létezők között. Az írás szerint Isten ellenségei, akik nem lényegüknél fogva, hanem fogyatékoságból fordulnak szembe az Ő hatalmával, semmit sem tudnak ártani neki, annál többet maguknak. Az Írás is csak azért nevezi ellenségnek őket, mert szembe akarnak szállni Istennel, s nem azért, mintha kárt tudnának Neki okozni. Isten ugyanis változhatatlan és minden tekintetben romolhatatlan. Így tehát az a fogyatékoságuk, mely Istennel szembefordítja őket, nem Istennek rossz, hanem nekik maguknak, mert megrontja természetük jóságát. Tehát nincs olyan természet, amely Istennek az ellentéte volna, hanem a fogyatékoság, minthogy maga a rossz, az a jónak az ellentéte. De ki tagadná, hogy Isten a legfőbb jó? A fogyatékoság tehát ellentéte Istennek, mint a rossz a jónak. De jó az a természet is, amit fogyatékosá tesz, tehát ellentéte ennek a jónak is. Csakhogy Isten szempontjából pusztán rossz, a fogyatékos természetre nézve azonban ártalmas. Mert Istennek semmiféle rossz nem árthat, annál inkább a változó és romolható létezőknek, melyek mégis jók, mint azt maguk a fogyatékoságaik tanúsítják. Ha ugyanis jók nem volnának, a fogyatékoságok sem árthatnának nekik. Hiszen mivel ártanak nekik, ha nem azzal, hogy megfosztják őket épségüktől, szépségüktől, erényüktől vagy a többi olyan jó tulajdonságtól, amely gyakran megszűnik vagy csökken valamely fogyatékoság miatt. Ha ez nem történik meg, tehát nem foszt meg egy létezőt sem semmiféle jótól, akkor nem ártalmas, tehát nem is fogyatékoság. Mert ha az, nem lehet ártalmatlan. Ebből következik, hogy a fogyatékoság,

bár a változhatatlan jóra nem lehet ártalmas, mégis kizárólag jó dolgoknak árthat, mert ahol nem árt, ott nincs is jelen. Ezt úgy is mondhatjuk, hogy a legfőbb jóban nem lehet fogyatékoság, másrészt viszont csak valami jóban lehet. A jó tehát önmagában is létezhet valahol, a rossz sehol, mivel még azok a létezők is, melyek fogyatékosága a rossz akaratból indul ki, amennyiben hibásak, rosszak, mint létezők azonban jók. És amikor egy lény, aki hibázott, büntetés alatt áll, ebben nemcsak az a jó, hogy létezőről van szó, hanem az is, hogy a hiba nem marad büntetlenül, mivel ez így igazságos, és ami igazságos, az feltétlenül jó is. Hiszen mindannyian csak az akaratlagos, és nem a természetünkben fakadó hibákért bűnhődünk. Mert még az olyan hiba is, mely megszokás révén, vagy mert túlzott méreteket öltött, egészen meggyökeresedett bennünk, és már-már természetünk részévé vált, valamikor az akaratból indult ki. Merthogy most az értelemmel bíró természetről beszélek, az értelem pedig képes annak a szellemi fénynek a befogadására, melyben az igazságos világosan megkülönböztethető az igazságtalantól.

3. szövegrészlet**Nietzsche: *Így szólott Zarathustra***

A három átváltozásról

A szellem három átváltozását beszélem el néktek: miként lesz a szellemből teve, és a tevéből oroszlán, és miként lesz az oroszlán gyermekké végül.

Sok van, ami a szellemnek súlyos, ami súlyos az erős, teherbíró szellemnek, melyben tisztelet lakozik: arra vágyik az ő ereje, ami súlyos és a legsúlyosabb.

Súly? Mi az? – kérdi a teherbíró szellem, és letérdel, akár a teve, hogy jól megrakodják.

A legnagyobb súly? Mi az, ti hősök? – kérdi a teherbíró szellem – már hátamra is veszem, hogy örvendjek erőmnek.

Ugyan nem ez-e a legsúlyosabb: megalázkodni, hogy fájdalmat okozunk önnön fennhéjázásunknak? Kigúnyolni bölcsességünket, hogy fennen ragyoghasson balgaságunk?

Vagy talán ez: odahagyni minden dolgainkat, midőn győzelmi ünnepet ülnek? Magas hegyekre mászni, hogy megkísértsük a kísértőt?

Vagy talán ez: a megismerés makkján és fűvén élni csak, hogy lelkünk éhezze az igazságot?

Vagy talán ez: betegen is hazaküldeni a vigasztalókat, és süketek barátjául szegődni, akik nem hallják meg soha, hogy mit akarsz?

Vagy talán ez: piszkos vízbe merülni, ha az igazság vize az, és nem utasítani el sem a hideg békákat, sem a forró varangyokat?

Vagy talán ez: szeretni, akik megvetnek bennünket, és kezet nyújtani a kísértetnek, aki riogatni jött?

A teherbíró szellem magára veszi mind ezt a súlyt: akár a teve, mikor megrakodva nekivág a sivatagnak, sivatagának éppúgy vág neki ő is.

Ámde a legkietlenebb sivatagban megtörténik a második átváltozás: oroszlán lesz a szellemből ott, és szabadságot rabol magának, hogy ő legyen ura önnön sivatagának.

Utolsó urát keresi ott: neki akar ellensége lenni, neki és utolsó istenének, győzelmet akar a hatalmas sárkánnyal küzdve.

Ugyan ki az a hatalmas sárkány, aki a szellemnek többé nem úr és nem isten? A hatalmas sárkány neve: „Kötelked”. Az oroszlán szelleme azonban így szól: „Akarom”.

Útjában hever a „Kötelked”, az aranyban csillogó pikkelyes állat, és minden pikkelyén ott csillog aranylón: „Kötelked!”

Ezredéves értékek csillognak minden pikkelyén, és így szól minden sárkányok leghatalmasabbika: „Minden dolgok értéke – énrajtam csillog.”

„Minden érték megteremtett immár, és minden teremtett érték – én vagyok. Bizony mondom, nincs többé »Akarom«!” Így szól a sárkány.

Testvéreim, mi végre kell hát, hogy oroszlánvá váljak a szellem? Mért nem elég a teherhordó állat, mely csupa lemondás és tisztelet?

Új értékeket teremteni – erre még az oroszlán sem képes: de megteremteni az új teremtés szabadságát – erre jó az oroszlán hatalma.

Hogy szabadságot teremtsen, és szent nemet mondjon a kötelességre: erre kell, testvéreim, az oroszlán.

Új értékek jogát birtokba venni – a legszönyörűbb elbirtoklás ez a teherbíró és tiszteletteljes szellem számára. Bizony mondom néktek, bitorlásnak tartja azt, és ragadozó állatok cselekedetének.

„Kötelked”: egykoron nem volt, mit szentebbül szeretett volna nála, most pedig örületre és önkényre lel immár a legszentebb szentségben is, hogy szabadságot raboljon magának szeretetétől: ez a rablás bizony oroszlánt kíván.

De mondjátok csak, testvéreim, mire képes még a gyermek, amire az oroszlán sem képes? Mi végre kell a ragadozó oroszlánnak még gyermekké is lennie?

Ártatlanság a gyermek és feledés, újrakezdés, játék, önmagából kipördülő kerék, első mozdulat, szent igenlés.

Bizony mondom, testvéreim, a teremtés játékához kell a szent igenlés: saját akaratát akarja hát a szellem, saját világát nyeri el a világa-vesztett.

A szellem három átváltozását beszéltem el néktek: miként lett a szellemből teve, és a tevéből oroszlán, és miként lett az oroszlán gyermekké végül. –

Így szólott Zarathustra. És abban a városban időzött akkoron, amelynek neve: tarka tehén.

	maximális pontszám	elért pontszám
A) Filozófiatörténeti ismeretekre vonatkozó kérdéssor	30	
B) Szövegértelmezés, reflektálás		
1. feladat	35	
2. feladat	35	
Összesen (B)	70	
Az írásbeli vizsgarész pontszáma	100	

javító tanár

Dátum:

	pontszáma egész számra kerekítve	programba beírt egész pontszám
A) Filozófiatörténeti ismeretekre vonatkozó kérdéssor		
B) Szövegértelmezés, reflektálás		

javító tanár

jegyző

Dátum:

Dátum: